

JEF AERTS
RONKE'NIN
YILDIZ AVI

ilk Genç
T
EİMOŞ

Gezegenler gibi davranıyorduk. Malika güneşi oynuyordu ve tüm çocuklar onun çevresinde sıra hâlinde dönüyordu. Gezegen Merkür, liderimiz Güneş'in en yakınında kalıyordu ve diğerleri daha geniş bir yay çiziyordu. Ben Uranüs'ü seçmiştim ama yörüngeme girmek için uzaklaşmaya başlayınca, çalılıklara saplanmışım bile.

Yıldız kampındaydım. Bir grup derslerden başını kaldırmayan çocukla birlikte ve benim için hiçbir işe yaramayan devasa bir teleskopla bütün hafta Dassenheide gözlemevinde kalıyordum.

Annem, yolda arabanın arka koltuğunda dizlerimi çekmiş vaziyette otururken 'Evren hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi Ronke?' diye sormuştu.

Evet, tabii ki evren hakkında oldukça fazla şey biliyordum ama henüz bununla ilgili bir şey yapmak içimden gelmiyordu. Atletizm kampına gidip koşmayı tercih ederdim. Ama tabii ki olanlardan sonra buna cesaret edemedim. Böylece ailem beni bir haftalık 'ileri yıldız avcılığı' isimli kampa kaydettirdi. Böylece ikisi de Ardennes'de rahat rahat yürüyüşler yapabiliyorlardı.

Babam yolcu koltuğunun arkasından "Sen bir Kent Cullers hayranısın!" diye bağırdı. "Ama Kent Cullers bir koşu-

cu değil!” diye çığlık atmıştım arabanın içinde. Ama ben yleydim.

Malika beni dikkatlice alıllardan kurtarıırken diğer çocuklar da kendi yörüngelerinde düzenli bir şekilde dönüyorlardı. Kot pantolonumun paasının altına bir dal sıkışmıştı ve cildimde çizikler bırakmıştı.

Çatlak sesle “Neden Uranüs gibi uzak bir gezegeni seçtin ki?” diye sordu. “Sen en iyisi bana yakın dur.” Omuzlarımı kaldırdım. “Neden yine en yakın gezegeni semem gereksin ki?”

Malika yanıma çömeldi ve pantolonumdaki dalı çıkardı. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey kokuyordu, belki de narenciye kokulu bir deodorant.

Beni başlangıç noktasına geri götürürken “Tamam, Uranüs gezegeni olabilirsiniz. Ama o zaman sana yardım etmesi için bir takım arkadaşı vereceğim.” dedi.

Dudaklarımı bzdm. Takım arkadaşı okulda olan bir şeydi, kampta böyle bir şeye ihtiyacım yoktu. Ama Malika bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşündü. Tekrar Güneş’in yerine geçti, kendi ekseni etrafında dönüyor ve güneş patlamaları ateşliyordu. İlk kimi vurursa benim takım arkadaşım olacaktı.

Nouri bir çığlık attı. Boğuk sesini tanıdım. Yerli yersiz Orion’un yıldızlarının Dünya’dan tam olarak kaç ışık yılı uzaklıkta olduğunu bildiğini söyledi. Dahası, biri kendi bulduğundan farklı bir şey iddia ettiğinde sinirleniyordu.

Yani şimdi günün geri kalanında Nouri ile birlikte takılmak zorundaydım. Uranüs’un en büyük uydusu olarak benim yrngemde daireler çiziyordu. Bir anda başım dönmeye başladı.

★

Bazı şeyleri sadece bilirsin. İyi ve hızlı koşabildiğimi fark edince içimde bir sporcu olduğumu anlamıştım. Ancak henüz birçok kişi bunun farkında değildi.

Koşmayı seviyordum. Hızla koşarken yüzümdeki rüzgârı hissetmeyi... Ya da dar patikalarda süzülerek tavşanları kovalamayı seviyordum. Bu yüzden de her gün koşuyordum. Daha pazartesi sabahı okul sıralarında otururken bacaklarım gıdıklanmaya, ayak parmaklarım karıncalanmaya başlıyordu. İlk matematik işlemlerini yalpalayarak geçiştiriyordum ama öğlen oyun saatinden sonra artık gerçekten dayanamıyordum.

Koşma ihtiyacı duyduğumda en iyisi beni engellememiz olur.

Tüm gezegenler dönmekten rahatsızlanınca gözlemevi binasına geri döndük. Ağaçkakanlar kozalaklı ağaçları öfkeyle gagalıyorlardı.

Diğer yıldız savaşçıları masa tenisi oynamaya gitti ama ben Malika'ya koştum. "Artık gidebilir miyim?" diye sor-

dum. Malika boğazını temizledi ama o daha bir şey söylemeden ben koridordaydım.

Molalar sırasında sakın bir yerde biraz yalnız kalmama izin verilirdi. Annem, bu ataklardan kurtulabilmem için yalnız kalmam gerektiğini düşünmekteydi. Bu sakın yer aynı zamanda binanın en önemli alanıydı: devasa teleskoplu gözlemevi.

Koridorun ta en sonundaydı. Bu sabah bütün grupla birlikte buradaydık. Bu nedenle yolu biliyordum. Yemek salonunun kapısından kafa karıştırıcı bir çorba ve bulaşık sabunu kokusu geliyordu. Bir elimle spor ayakkabılarımı tutarken diğer elimle duvarların pütürlü sıvasına sürtüyordum.

Gözlemevinde kimsenin beni takip etmediğinden emin olana kadar bekledim. Binanın diğer tarafında çocukların çığlıklarını duydum. Malika daha sessiz olunmasını istedi. Parmaklarımı kilidin üzerine koydum ve kapıyı iterek açtım.

Tavanın yüksek yerinde bir havalandırma bacası hırıltısı duyuluyordu. Ve eğer çok dikkatli dinlersem, çatıdaki karga ayaklarının pıtırıtısını bile duyuyordum. Aynı zamanda hem biraz küflü hem de tatlı kokuyordu, tıpkı olgunlaşmış bir şeftali gibi. Duvarlarda perdeler aslıydı ve o kadar tozlu ki daha dokunmadan hapşırırmaya başladınız. Küflü veya tozlu olması o an umurumda değildi. Her öğleden sonra bu küçük, yuvarlak oda yarım saatliğine benim mekânım olurdu. Eski moda teleskop devasaydı, her

yerde küçük düğmeler ve dönen tekerlekler vardı. Modern bilgisayar kontrollü cihazlardan çok farklıydı.

Kazağımı çıkardım ve koşu ayakkabılarımı giydim. Bana tam uydular.

Derin bir nefes aldım. Bir an onun dışında hiçbir şey yokmuş gibi göründü. Kamp gitmişti. Pinpon masasındaki tezahüratlar gitmişti.

Kendimi hazırladım. “Koş!” diye fısıldadım kendi kendime. “Koş! Koş! Koş!” Ayaklarım tahta zeminde davul çalar gibiydi. Ayakkabının tabanı gıcırdayordu. Sonra ok gibi fırladım.

Koşarken bir hikâye uydurursun. Her adım bir kelime, her tur bir cümle, her viraj ardında bir macera gizlidir. Ve farkına varmadan başka bir dünyanın içine koşuyorsun. On adımdan sonra denizin kokusunu alabiliyordum. Yirmi adımdan sonra ayağımın altındaki kumu hissediyordum. Otuz adımdan sonra ilk martı başımın üzerinde daireler çiziyordu. Kum tepelerindeydim. Dalgalar zirvenin arkasında kükredi. Yavaşça yükselen dolambaçlı bir yol izledim, avucumun içi gibi biliyordum. Burada dikenli çalılara düşmemeye dikkat etmem gerekiyordu.

Kısa süre sonra denizin hışırtısı durdu ama dalgalar sahile çarptığında gürleme ve tıslama devam ediyordu. Sahilin diğer ucundan bir yük gemisi geçti. Motor sesini ve diğer tekneleri uyarmak için kullandığı tiz kornayı duydum. Kum tepesinin üzerinde kollarımı açtım. Çenemi kaldırdım ve güneşi yanaklarımla yakaladım.

“Geliyorum!” diye bağırdım ve tepeden aşağı son sürat koştum. Önümde sadece geniş bir kumsal vardı. Takılıp düşeceğim bir kaldırım ya da etrafa yayılmış kitap çantaları

yoktu. Daha önce hiç başka bir şey yapmamış gibi koştum. Kollarım yanlarımı açmış, kanat çırpıyordum.

Kum tepesinden dalgakırana kadar depar attım. Ayakkabılarım kumu deldi. Deniz kabukları çatırdıyordu. Martılar çığlık attı ve beni cesaretlendirdi; viiyk viiyk! Hızlandıkça daha da parlamaya başladım. Yanaklarımda. Karnımda. Dizlerimden çeneme kadar. Kor ateş gibi parlıyordum. Boş sahil boyunca kuyruklu yıldız gibi uçuyordum. Anca dalgakıranın yanında durabildim. Deniz burada kayalara çarpıyordu. Dalgalar ta yüzüme kadar sığıyordu. Daha ileriye hiç gitmemiştim. Dalgakıranda tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Taşlar yosunlar nedeniyle kaygandı ve kolayca kayabilirdim. Dalgaların kükremesini dinledim ve üst dudağımdaki tuzu yaladım. Sonra döndüm ve tüm düzlüğü geri koştum.